

Nr 324.

Av herr Olsson i Broberg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 95, med förslag till allmänt resereglemente.

Vid granskning av det nu för riksdagen framlagda resereglementet är det ett par nya bestämmelser, som synas obilliga och i övrigt olämpliga. De strida mot en gammal hittills gängse praxis.

Att statsverket vill vara med och hindra, att en biljett köpt för 3:dje klass å järnväg, i reseräkningen får betalas som 2:dra klass biljett, det är ju fullt berättigat: statens järnvägar skulle ju eljes faktiskt förlora. Men att statsverket vill vara med och dela, när förrättningsmannen, i st. f. att färdas med häst eller automobil, vid tjänsteförrättning går till fots eller använder egen cykel, synes mig vara allt annat än »demokratiskt».

Likaså synes det mig vara en obillighet att borttaga den gamla bestämmelsen, att hästskjuts (och alltså jämväl automobil) betalas för *minst* $\frac{1}{2}$ mil, även då väglängden understiger denna siffra. Det är rätt så ofta som den skjutsande och även chaufför uppger väglängden, som tillryggalägges, högre än som senare vid sorgfällig granskning ute hos landsfiskalerna står sig. Och faktiskt är det ju en omöjlighet för den resande att i varje fall strängt kontrollera väglängden. För att slippa den omständliga metoden att alltid taga kvitterad räkning och bifoga reseräkningen (något som skulle jämväl kräva ökad granskningspersonal) synes mig, att man ej bör övergiva den gamla beräkningsgrunden, helst som det ej gäller några större belopp, utan mera utjämningsciffror.

Jag vill taga ett par exempel ur propositionen. Sid. 31 visar nu utgående reseersättning för 1 mils resa — för häradsskrivare 9 kronor, som skulle reduceras till 5:50 kronor, och för nämndeman ävensom för manskapsklassen hittills kronor 4:75, som också skulle i stället bli kronor 5:50. De *sakkunnigas* förslag § 4 är i formen tydligare och uttalar, att skjutsersättning skall utgå jämväl, då man använder egen skjuts. Är det då rätt och billigt att vid kortare färder, som kunna ske med enklare fortskaffningsmedel (till fots eller med cykel), staten skall vara med och dela förtjänsten? Och blir det icke mest troligt, att man då allmänt undviker det billigare färd sättet och väljer det dyrare? Om en person (gällande för samtliga klasser) har $2\frac{1}{2}$ kilometer till järnvägsstation och tillryggalägger vägen till fots eller med cykel, blir hans reseersättning 3×30 öre = 0:90 kronor. Med hästskjuts blir det 3×40 öre + 3×15 öre i kilo-

meterpengar = kronor 1:65. Och automobilskjuts kostar faktiskt för sådant avstånd enligt gängse praxis minst kronor 2:—. Vore det ej lämpligare, för att slippa den minutiösa kontrollen, att härför beräkna en ersättning kronor $\frac{1}{2}$ +kilometerpengar 75 öre = 2:75. Statsverket förlorar med säkerhet ej härpå, men man uppmuntrar att använda billigaste färd-sätt. Vid anslutning till omnibuslinje blir det nog ofta nödvändigt att använda dylikt färd-sätt, då man ej allestädes kan ha skjuts till förfogande. Att sådant *kan* medföra någon vinst för den enskilde, bör ju staten ej missunna, huvudsaken är väl härvidlag, att kronan betungas med minsta kostnader.

Med anledning av det anförda får jag föreslå, att riksdagen vid besva-randet av den kungl. propositionen nr 95 uttalar följande önskemål, som närmare överensstämmer med sakkunnigas förslag,

- 1) att i 1 § bör ur tabellen utgå orden: »Motorcykel, av förrättningsman personligen drivet resdon eller fotvandring»;
- 2) att 6 § får följande lydelse: »Resekostnadsersättning utgår icke för längre väg än som verkligen tillryggalagts, dock att i de fall, då hästskjuts eller annat i 1 § ej sär-skilt uppräknat färd-sätt använts och resans längd över-stiger 2, men är kortare än 5 kilometer, såväl hästlega som kilometerpenningar må utgå för 5 kilometer. Över-skjutande del av kilometer räknas såsom hel kilometer.»

Stockholm den 20 mars 1925.

Oscar N. Olsson.
